

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 98/2013

z dnia 15 stycznia 2013 r.

w sprawie wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Niektóre substancje i mieszaniny są prekursorami materiałów wybuchowych i mogą być użyte do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych. W planie działania Unii Europejskiej w sprawie poprawy bezpieczeństwa materiałów wybuchowych przyjętym przez Radę w dniu 18 kwietnia 2008 r. Komisja została wezwana do ustanowienia Stałego Komitetu ds. Prekursorów, w celu przeanalizowania środków i przygotowania zaleceń dotyczących uregulowania kwestii dostępnych na rynku prekursorów materiałów wybuchowych, przy uwzględnieniu związanych z tym kosztów i korzyści.
- (2) Stały Komitet ds. Prekursorów, ustanowiony przez Komisję w 2008 r., określił różne prekursory materiałów wybuchowych, które mogą być wykorzystywane do przeprowadzania ataków terrorystycznych, i zalecił podjęcie odpowiednich działań na szczeblu Unii.
- (3) Niektóre państwa członkowskie przyjęły już przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne dotyczące wprowadzania do obrotu, udostępniania lub posiadania niektórych prekursorów materiałów wybuchowych.

- (4) Te przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne, które są rozbieżne i mogą stwarzać bariery w handlu w ramach Unii, należy zharmonizować, w celu poprawy swobody przepływu substancji chemicznych i mieszanin na rynku wewnętrznym oraz w jak największym stopniu wyeliminować zakłócenia konkurencji, przy jednoczesnym zapewnieniu wysokiego poziomu ochrony bezpieczeństwa ogółu społeczeństwa. Na szczeblu krajowym i unijnym wprowadzono również inne przepisy dotyczące niektórych substancji objętych niniejszym rozporządzeniem w odniesieniu do bezpieczeństwa pracowników oraz ochrony środowiska. Niniejsze rozporządzenie nie narusza tych innych przepisów.
- (5) Aby zapewnić podmiotom gospodarczym jak najbardziej jednolite warunki, rozporządzenie jest najodpowiedniejszym instrumentem prawnym służącym uregulowaniu wprowadzania do obrotu i używania prekursorów materiałów wybuchowych.
- (6) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin ⁽³⁾ stanowi, że przed wprowadzeniem do obrotu substancje i mieszaniny sklasyfikowane jako niebezpieczne mają być prawidłowo oznakowane. Stanowi ono ponadto, że podmioty gospodarcze, w tym detaliści, mają albo klasyfikować i oznaczać takie substancje, albo polegać na klasyfikacji dokonanej przez podmiot występujący wcześniej w łańcuchu dostaw. Należy zatem w niniejszym rozporządzeniu przewidzieć, że wszystkie podmioty gospodarcze, w tym detaliści, którzy udostępniają przeciętnym użytkownikom substancje objęte ograniczeniami na mocy niniejszego rozporządzenia, mają zapewnić, aby opakowanie wskazywało, że nabycie, posiadanie lub używanie tej substancji lub mieszaniny przez przeciętnych użytkowników podlega ograniczeniom.
- (7) Aby na szczeblu krajowym zapewnić poziom ochrony przed nielegalnym używaniem prekursorów materiałów wybuchowych podobny do poziomu przewidzianego niniejszym rozporządzeniem na szczeblu unijnym, lub

⁽¹⁾ Dz.U. C 84 z 17.3.2011, s. 25.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 20 listopada 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 11 grudnia 2012 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1.

wyższy od tego poziomu, niektóre państwa członkowskie wprowadziły już przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne w odniesieniu do niektórych substancji, które mogą być używane nielegalnie. Niektóre z tych substancji są już wymienione w niniejszym rozporządzeniu, a na inne być może zostaną nałożone ograniczenia na szczeblu unijnym w przyszłości. Z uwagi na fakt, że zmniejszenie ochrony w drodze środków na szczeblu unijnym byłoby sprzeczne z niniejszym rozporządzeniem, należy wprowadzić mechanizm, na mocy którego takie środki krajowe mogłyby nadal obowiązywać (klauzula ochronna).

- (8) Nielegalne wytwarzanie materiałów wybuchowych powinno zostać utrudnione przez wprowadzenie stężeń granicznych w odniesieniu do niektórych prekursorów materiałów wybuchowych. Poniżej określonych stężeń granicznych swobodny obrót tymi prekursorami materiałów wybuchowych jest zapewniony dzięki mechanizmowi ochronnemu; należy ograniczyć dostęp przeciętnych użytkowników do tych prekursorów materiałów wybuchowych powyżej tych stężeń granicznych.
- (9) Przeciętni użytkownicy nie powinni zatem mieć możliwości nabywania, wprowadzenia, posiadania ani użycia tych prekursorów materiałów wybuchowych w stężeniach powyżej stężeń granicznych. Jednak właściwe jest umożliwienie przeciętnemu użytkownikowi nabywania, wprowadzania lub posiadania takich prekursorów materiałów wybuchowych, do legalnych zastosowań, o ile posiadają stosowne pozwolenie.
- (10) Ponadto wobec faktu, że niektóre państwa członkowskie posiadają już ugruntowane systemy rejestracji, wykorzystywane do celów kontroli udostępniania na rynku niektórych lub wszystkich substancji, objętych ograniczeniami na mocy niniejszego rozporządzenia, które nie mają być udostępniane przeciętnym użytkownikom, należy ustanowić w niniejszym rozporządzeniu system rejestracji, mający zastosowanie do niektórych lub wszystkich tych substancji.
- (11) Nadtlenek wodoru, nitrometan i kwas azotowy są powszechnie wykorzystywane do legalnych zastosowań przez przeciętnych użytkowników. W związku z tym państwa członkowskie powinny mieć możliwość zapewnienia dostępu do tych substancji o określonym stężeniu, raczej poprzez system rejestracji ustanowiony na mocy niniejszego rozporządzenia niż poprzez system pozwoleń.
- (12) Cel niniejszego rozporządzenia, ze względu na jego specyficzny przedmiot, można zrealizować, zgodnie z zasadami pomocniczości i proporcjonalności, zostawiając państwom członkowskim swobodę wyboru, czy wprowadzić ograniczony dostęp dla przeciętnego użytkownika zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (13) Aby realizować uzasadnione cele bezpieczeństwa publicznego, zapewniając jednocześnie jak najmniejsze zakłócenie prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, należy stworzyć system udzielania pozwoleń, zgodnie z którym przeciętny użytkownik, który nabył substancję objętą ograniczeniami na mocy niniejszego rozporządzenia, która nie może być udostępniana przeciętnemu użytkownikowi lub mieszaninę lub substancję zawierającą tę substancję – w stężeniu powyżej stężenia granicznego, miałyby możliwość wprowadzania jej z innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego do państwa członkowskiego, które dopuszcza dostęp do tej substancji zgodnie z którymkolwiek z systemów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.
- (14) W celu skutecznego wykonania przepisów dotyczących wprowadzania prekursorów materiałów wybuchowych zachęca się państwa członkowskie do zapewnienia, aby podróżni z zagranicy byli informowani o warunkach mających zastosowanie do wprowadzania substancji objętych ograniczeniami na mocy niniejszego rozporządzenia, które nie mogą być udostępniane przeciętnemu użytkownikowi. Z tego samego powodu zachęca się również państwa członkowskie do zapewnienia, aby przeciętni użytkownicy byli informowani o ograniczeniach, stosowanych do małych przesyłek skierowanych do osób prywatnych lub do przesyłek zamawianych na odległość przez konsumentów końcowych.
- (15) Informacje przekazywane przez państwa członkowskie przemysłowi, w szczególności małym i średnim przedsiębiorstwom (MŚP), mogą stanowić ważny środek ułatwiający zapewnienie zgodności z niniejszym rozporządzeniem, biorąc pod uwagę znaczenie minimalizacji obciążeń administracyjnych dla MŚP.
- (16) Ponieważ zakazanie wykorzystywania prekursorów materiałów wybuchowych w działalności zawodowej byłoby nieproporcjonalnym środkiem, ograniczenia dotyczące udostępniania, wprowadzania, posiadania i używania prekursorów materiałów wybuchowych powinny dotyczyć wyłącznie przeciętnych użytkowników. Z uwagi na ogólne cele niniejszego rozporządzenia należy jednak przewidzieć mechanizm zgłaszania, który obejmie zarówno użytkowników zawodowych w całym cyklu dostaw, jak i przeciętnych użytkowników zaangażowanych w transakcje, które z powodu ich charakteru lub skali należy uznać za podejrzane. W tym celu państwa członkowskie powinny ustanowić krajowe punkty kontaktowe obsługujące zgłoszenia podejrzanych transakcji.
- (17) Różne transakcje dotyczące prekursorów materiałów wybuchowych mogą być postrzegane jako podejrzane i w związku z tym wymagające zgłoszenia. Dzieje się tak, na przykład, jeśli nie ma pewności co do tego, w jaki sposób potencjalny klient (zawodowy lub przeciętny użytkownik) użyje nabywane substancje, potencjalny klient wydaje się niezaznajomiony z ich zamierzonym użyciem lub nie może go w wiarygodny sposób wyjaśnić, zamierza nabyć nietypowe ilości, nietypowe stężenia lub nietypowe kombinacje substancji, nie chce przedstawić dowodu tożsamości lub podać miejsca zamieszkania lub nalega na skorzystanie z nietypowych metod płatności, w tym płatności dużą ilością gotówki. Podmioty gospodarcze powinny mieć możliwość zastrzeżenia sobie prawa do odmowy takiej transakcji.
- (18) Wobec ogólnych celów niniejszego rozporządzenia zachęca się właściwe organy do informowania odpowiedniego krajowego punktu kontaktowego o każdym odmownym rozpatrzeniu wniosku o udzielenie pozwolenia, jeżeli powody odmowy są oparte na wątpliwościach co do legalności zamierzonego użycia lub zamiarów użytkownika. Podobnie zachęca się właściwe

- organy udzielające pozwolenia do informowania krajowego punktu kontaktowego o zawieszeniu lub odwołaniu pozwolenia.
- (19) Do celów prewencji i wykrywania potencjalnego niezgodnego z prawem używania prekursorów materiałów wybuchowych wskazane jest, by krajowe punkty kontaktowe prowadziły ewidencję zgłoszeń podejrzanych transakcji oraz by właściwe organy podjęły niezbędne kroki w celu zbadania konkretnych okoliczności, w tym autentyczności danej działalności gospodarczej prowadzonej przez zawodowego użytkownika dokonującego podejrzanej transakcji.
- (20) W miarę możliwości należy ustalić stężenia graniczne, powyżej których dostęp do niektórych prekursorów materiałów wybuchowych jest ograniczony, natomiast w stosunku do niektórych innych prekursorów materiałów wybuchowych należy przewidzieć jedynie zgłaszanie podejrzanych transakcji. Do kryteriów określania tego, jakie środki powinny mieć zastosowanie do których prekursorów materiałów wybuchowych należą: poziom zagrożenia związany z danym prekursorem materiałów wybuchowych, wielkość handlu danym prekursorem materiałów wybuchowych oraz możliwość ustalenia poziomu stężenia, poniżej którego prekursor materiałów wybuchowych mógłby być wciąż używany do legalnych celów, dla których został wprowadzony do obrotu. Kryteria te powinny nadal być wskazówką dla dalszych działań, które można by podjąć w odniesieniu do prekursorów materiałów wybuchowych nieobjętych obecnie zakresem niniejszego rozporządzenia.
- (21) Nie jest technicznie możliwe wprowadzenie stężeń granicznych urotropiny zawartej w tabletkach paliwowych. Ponadto istnieje wiele legalnych zastosowań kwasu siarkowego, acetonu, azotanu potasu, azotanu sodu, azotanu wapnia i azotanu wapniowo amonowego. Uregulowanie na szczeblu unijnym ograniczające sprzedaż tych substancji przeciętnym użytkownikom spowodowałoby nieproporcjonalnie wysokie koszty administracyjne i koszty przestrzegania przepisów dla konsumentów, organów publicznych i przedsiębiorstw. Niemniej z uwagi na cele niniejszego rozporządzenia należy przyjąć środki ułatwiające zgłaszanie podejrzanych transakcji dotyczących tabletek paliwowych zawierających urotropinę oraz innych prekursorów materiałów wybuchowych, dla których brakuje odpowiednich i bezpiecznych alternatyw.
- (22) Kradzieże prekursorów materiałów wybuchowych służą uzyskiwaniu materiałów wyjściowych do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych. Należy zatem przewidzieć zgłaszanie znaczących przypadków kradzieży i zniknięcia substancji objętych środkami na mocy niniejszego rozporządzenia. Aby ułatwić wykrywanie sprawców i ostrzeganie właściwych organów w innych państwach członkowskich przed możliwymi zagrożeniami, zachęca się krajowe punkty kontaktowe, aby w stosownych przypadkach, korzystały z systemu wczesnego ostrzegania Europolu.
- (23) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące sankcji za naruszenie niniejszego rozporządzenia. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.
- (24) Na mocy załącznika XVII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) ⁽¹⁾ zakazuje się dostarczania przeciętnym użytkownikom azotanu amonu, który mógłby być bezpośrednio nielegalnie użyty jako prekursor materiałów wybuchowych. Jednakże dozwolone jest dostarczanie azotanu amonu niektórym użytkownikom zawodowym, w szczególności rolnikom. Ta dostawa powinna zatem być objęta mechanizmem zgłaszania podejrzanych transakcji, ustanowionym niniejszym rozporządzeniem, ponieważ brak jest równoważnego wymogu w rozporządzeniu (WE) nr 1907/2006.
- (25) Niniejsze rozporządzenie wymaga przetwarzania danych osobowych, a następnie ich ujawniania osobom trzecim w przypadku podejrzanych transakcji. To przetwarzanie i ujawnianie oznacza poważną ingerencję w podstawowe prawo do życia prywatnego oraz prawo do ochrony danych osobowych. Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽²⁾ reguluje przetwarzanie danych osobowych odbywające się w ramach niniejszego rozporządzenia. Należy zatem zagwarantować odpowiednią ochronę prawa do ochrony danych osobowych jednostkom, których dane osobowe są przetwarzane w ramach stosowania niniejszego rozporządzenia. W szczególności przetwarzanie danych osobowych w związku z udzielaniem pozwoleń, rejestracją transakcji oraz zgłaszaniem transakcji podejrzanych powinno odbywać się zgodnie z dyrektywą 95/46/WE, z uwzględnieniem ogólnych zasad ochrony danych dotyczących minimalizacji danych, zasady celowości, proporcjonalności oraz potrzeby i wymogu okazania należytego poszanowania dla praw podmiotu danych w odniesieniu do dostępu do tych danych, ich sprostowania i usunięcia.
- (26) Wybór substancji wykorzystywanych przez terrorystów i innych przestępców do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych może się szybko zmieniać. Należy zatem zapewnić możliwość obejmowania systemem przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu dodatkowych substancji, w razie konieczności w trybie pilnym.
- (27) W celu uwzględnienia tendencji w zakresie niezgodnego z przeznaczeniem używania substancji jako prekursorów materiałów wybuchowych oraz z zastrzeżeniem przeprowadzenia z odpowiednimi zainteresowanymi stronami stosownych konsultacji w celu uwzględnienia potencjalnie znacznych skutków dla podmiotów gospodarczych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do zmian stężeń granicznych, powyżej których niektóre substancje, objęte ograniczeniami na mocy niniejszego rozporządzenia, nie mogą być udostępniane przeciętnemu użytkownikowi oraz sporządzenia wykazu dodatkowych substancji, w odniesieniu do których podejrzane transakcje mają być zgłaszane. Szczególnie istotne jest, aby w ramach swoich prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

Podczas przygotowywania i opracowywania aktów delegowanych Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

- (28) Komisja powinna prowadzić stały przegląd wykazu substancji, które nie mogą być udostępnione ogółowi społeczeństwa powyżej pewnych stężeń granicznych, oraz wykazu substancji, w odniesieniu do których podejrzane transakcje mają być zgłaszane. Komisja powinna, w uzasadnionych przypadkach, przygotować projekty aktów ustawodawczych, zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą, celem dodania lub wykreślenia wpisów w pierwszym wykazie lub wykreślenia wpisów w ostatnim wykazie, w celu uwzględnienia tendencji w zakresie niezgodnego z przeznaczeniem używania substancji jako prekursorów materiałów wybuchowych.
- (29) Aby uwzględnić substancje jeszcze nie objęte ograniczeniami na mocy niniejszego rozporządzenia, ale co do których dane państwo członkowskie znajduje uzasadnione powody, by sądzić, że mogłyby one zostać użyte do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych, należy wprowadzić klauzulę ochronną przewidującą odpowiednią procedurę unijną.
- (30) Ponadto z uwagi na szczególne zagrożenia, które są przedmiotem niniejszego rozporządzenia, należy zezwolić państwom członkowskim, w pewnych okolicznościach, na przyjmowanie środków ochronnych, w tym w odniesieniu do substancji już objętych środkami ochronnymi na mocy niniejszego rozporządzenia.
- (31) W związku z wymogami na mocy niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do informacji, które mają być przekazywane Komisji i państwom członkowskim, nie należy uzależniać takich nowych środków ochronnych od systemu określonego w dyrektywie 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w zakresie norm i przepisów technicznych⁽¹⁾, bez względu na to, czy środki te odnoszą się do substancji już objętych środkami na mocy niniejszego rozporządzenia czy do substancji nie objętych ograniczeniami.
- (32) W związku z celem niniejszego rozporządzenia i wpływem, jaki może ono mieć na bezpieczeństwo obywateli i na rynek wewnętrzny, Komisja powinna, opierając się przy tym na regularnych dyskusjach w Stałym Komitecie ds. Prekursorów, przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie analizujące wszelkie problemy wynikające z wykonania niniejszego rozporządzenia, konieczność i wykonalność rozszerzenia jego zakresu, zarówno jeżeli chodzi o objęcie nim zawodowych użytkowników, jak i o włączenie do przepisów o zgłaszaniu transakcji podejrzanych, przypadków zniknięcia i kradzieży substancji, które mimo że nie są objęte ograniczeniami na mocy niniejszego rozporządzenia, zostały określone jako substancje używane do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych (substancje niesklasyfikowane jako prekursory materiałów wybuchowych). Ponadto Komisja powinna, uwzględniając odpowiednie doświadczenia państw członkowskich oraz aspekt kosztów i korzyści, przedstawić sprawozdanie

analizujące zasadność i wykonalność dalszego wzmocnienia i harmonizacji systemu w kontekście zagrożenia bezpieczeństwa publicznego. W ramach przeglądu Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie analizujące możliwości przeniesienia przepisów dotyczących azotanów amoniu z rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 do niniejszego rozporządzenia.

- (33) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia – a mianowicie ograniczenie dostępu przeciętnych użytkowników do prekursorów materiałów wybuchowych – nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary ograniczenia możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (34) Zgodnie z art. 28 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽²⁾ Europejski Inspektor Ochrony Danych wydał opinię⁽³⁾.
- (35) Niniejsze rozporządzenie respektuje prawa podstawowe i jest zgodne z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności z zasadami ochrony danych osobowych, wolnością działalności gospodarczej, prawem własności i zasadą niedyskryminacji. Niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane przez państwa członkowskie zgodnie z tymi prawami i zasadami,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia zharmonizowane przepisy dotyczące udostępniania, wprowadzania, posiadania i używania substancji lub mieszanin, które mogą być użyte do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych, w celu ograniczenia ich dostępności dla ogółu społeczeństwa, oraz zapewniające odpowiednie zgłaszanie podejrzanych transakcji w ramach całego łańcucha dostaw.

Niniejsze rozporządzenie nie narusza innych bardziej rygorystycznych przepisów prawa unijnego dotyczących substancji wymienionych w załącznikach.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do substancji wymienionych w załącznikach oraz mieszanin i substancji zawierających takie substancje.

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 21.7.1998, s. 37.

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 101 z 1.4.2011, s. 1.

2. Niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do:

- a) wyrobów w rozumieniu art. 3 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006;
- b) wyrobów pirotechnicznych w rozumieniu art. 2 ust. 1 dyrektywy 2007/23/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie wprowadzania do obrotu wyrobów pirotechnicznych⁽¹⁾, wyrobów pirotechnicznych o przeznaczeniu niekomercyjnym używanych, zgodnie z prawem krajowym, przez siły zbrojne, organy ścigania lub straż pożarną, wyposażenia pirotechnicznego, objętego zakresem stosowania dyrektywy Rady 96/98/WE z dnia 20 grudnia 1996 r. w sprawie wyposażenia statków⁽²⁾, wyrobów pirotechnicznych przeznaczonych do wykorzystania w przemyśle lotniczym lub soplek przeznaczonych do zabawek;
- c) produktów leczniczych legalnie udostępnionych przeciętnym użytkownikom na podstawie recepty lekarskiej zgodnie z właściwym prawem krajowym.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „substancja” oznacza substancję w rozumieniu pkt 1 art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006;
- 2) „mieszanka” oznacza mieszaninę w rozumieniu pkt 2 art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006;
- 3) „wyrób” oznacza wyrób w rozumieniu pkt 3 art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006;
- 4) „udostępnianie” oznacza dostarczanie, za opłatą lub bezpłatnie;
- 5) „wprowadzanie” oznacza akt wprowadzenia substancji na terytorium danego państwa członkowskiego z innego państwa członkowskiego lub z państwa trzeciego;
- 6) „używanie” oznacza każde przetwarzanie, opracowanie, przechowywanie, obrabianie lub mieszanie substancji, w tym wytwarzanie wyrobów lub inne wykorzystywanie;
- 7) „przeciętny użytkownik” oznacza każdą osobę fizyczną działającą w celach nie związanych z jej działalnością handlową, gospodarczą lub zawodową;
- 8) „podejrzana transakcja” oznacza każdą transakcję dotyczącą substancji wymienionych w załącznikach – lub mieszanin lub substancji zawierających te substancje – w tym transakcje obejmujące użytkowników zawodowych, w przypadku gdy są uzasadnione powody, by podejrzewać, że dana substancja lub mieszanka jest przeznaczona do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych,
- 9) „podmiot gospodarczy” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną lub podmiot publiczny albo grupę takich osób lub organów, które dostarczają produkty lub świadczą usługi na rynku;
- 10) „prekursor materiałów wybuchowych podlegający ograniczeniom” oznacza substancję wymienioną w załączniku I,

w stężeniu wyższym niż odpowiadające określone w nim stężeniu granicznemu i obejmuje mieszaninę lub inną substancję, która zawiera taką wymienioną substancję w stężeniu wyższym niż odpowiadające stężenie graniczne.

Artykuł 4

Udostępnianie, wprowadzanie, posiadanie i używanie

1. Prekursory materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom nie są udostępniane przeciętnym użytkownikom, wprowadzane, posiadane ani używane przez nich.

2. Niezależnie od ust. 1, państwo członkowskie może utrzymywać lub ustanowić system pozwoleń zezwalający na udostępnianie przeciętnym użytkownikom, posiadanie lub używanie przez nich prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom, pod warunkiem że przeciętny użytkownik otrzyma i na żądanie przedłoży pozwolenie na ich nabywanie, posiadanie lub używanie wydane zgodnie z art. 7 przez właściwy organ państwa członkowskiego, w którym ten prekursor materiałów wybuchowych podlegający ograniczeniom będzie nabywany, posiadany lub używany.

3. Niezależnie od ust. 1 i 2 państwo członkowskie może utrzymać lub ustanowić system rejestracji zezwalający na udostępnianie przeciętnym użytkownikom, posiadanie lub używanie przez nich następujących prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom, jeżeli podmiot gospodarczy, który je udostępnia, rejestruje każdą transakcję zgodnie ze szczegółowymi postanowieniami określonymi w art. 8:

- a) nadtlenu wodoru (CAS RN 7722-84-1) w stężeniach wyższych niż stężenie graniczne określone w załączniku I, lecz nie wyższe niż 35 % wagowo;
- b) nitrometanu (CAS RN 75-52-5) w stężeniach wyższych niż stężenie graniczne określone w załączniku I, lecz nie wyższe niż 40 % wagowo;
- c) kwasu azotowego (CAS RN 7697-37-2) w stężeniach wyższych niż stężenie graniczne określone w załączniku I, lecz nie wyższe niż 10 % wagowo.

4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich środkach, które przyjmują, aby wprowadzić w życie systemy, określone w ust. 2 i 3. Powiadomienie zawiera prekursorów materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom, w odniesieniu do których państwo członkowskie wprowadziło wyjątek.

5. Komisja podaje do wiadomości publicznej wykaz środków notyfikowanych przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 4.

6. W przypadku gdy przeciętny użytkownik zamierza wprowadzić prekursorów materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom na terytorium państwa członkowskiego, które wprowadziło odstępstwo od ust. 1 poprzez zastosowanie systemu pozwoleń zgodnie z ust. 2 lub systemu rejestracji zgodnie z ust. 3 lub z art. 17, osoba taka otrzymuje i na żądanie przedkłada właściwemu organowi pozwolenie wydane zgodnie z zasadami określonymi w art. 7, które jest ważne w tym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. L 154 z 14.6.2007. s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 46 z 17.2.1997. s. 25.

7. Podmiot gospodarczy, który udostępnia prekursor materiałów wybuchowych podlegający ograniczeniom przeciętnemu użytkownikowi zgodnie z ust. 2, żąda, w odniesieniu do każdej transakcji, przedłożenia pozwolenia lub, w przypadku udostępnienia zgodnie z ust. 3, rejestruje transakcję zgodnie z systemem ustanowionym przez państwo członkowskie, w którym prekursor materiałów wybuchowych podlegający ograniczeniom jest udostępniony.

Artykuł 5

Etykietowanie

Podmiot gospodarczy, który zamierza udostępnić prekursorów materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom przeciętnym użytkownikom, zapewnia – albo przyklejając odpowiednią etykietę, albo sprawdzając, że odpowiednia etykieta jest przyklejona – aby opakowanie wyraźnie wskazywało, że nabywcę, posiadanie lub używanie prekursora materiałów wybuchowych podlegającego ograniczeniom przez przeciętnych użytkowników podlega ograniczeniom, określonym w art. 4 ust. 1, 2 i 3.

Artykuł 6

Swobodny przepływ

Bez uszczerbku dla art. 1 akapit drugi i dla art. 13 oraz o ile niniejsze rozporządzenie lub inne akty prawne Unii nie stanowią inaczej, państwa członkowskie, w związku z zapobieganiem nielegalnemu wytwarzaniu materiałów wybuchowych, nie zabraniają, nie ograniczają ani nie utrudniają udostępniania:

- a) substancji wymienionych w załączniku I, w stężeniach nie wyższych niż stężenie graniczne w nim określone; lub
- b) substancji wymienionych w załączniku II.

Artykuł 7

Pozwolenia

1. Każde państwo członkowskie, które wydaje pozwolenia przeciętnym użytkownikom mającym uzasadniony interes, aby nabyć, wprowadzać, posiadać lub używać prekursorów materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom, ustanawia przepisy dotyczące udzielania pozwoleń przewidzianych w art. 4 ust. 2 i 6. Rozpatrując wniosek o udzielenie pozwolenia, właściwy organ państwa członkowskiego uwzględnia wszystkie istotne okoliczności, a w szczególności zgodność z prawem zamierzonego użycia substancji. Pozwolenia odmawia się, jeżeli istnieją uzasadnione powody, by wątpić w to, że zamierzone użycie jest zgodne z prawem lub że użytkownik zamierza użyć substancji do celu zgodnego z prawem.

2. Właściwy organ może zdecydować, w jaki sposób ograniczyć ważność pozwoleń: poprzez jednorazowe lub wielokrotne użycie w okresie nieprzekraczającym trzech lat. Właściwy organ może zobowiązać posiadacza pozwolenia do wykazania, aż do wyznaczonego wygaśnięcia pozwolenia, że warunki, na których pozwolenie zostało przyznane, są nadal spełnione. W pozwoleniu wymienia się prekursorów materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom, w odniesieniu do których zostało wydane pozwolenie.

3. Właściwe organy mogą zażądać od wnioskodawców uiszczenia opłaty za wniosek o udzielenie pozwolenia. Opłata ta nie przekracza kosztów rozpatrzenia wniosku.

4. Pozwolenie może zostać zawieszono lub cofnięte przez właściwy organ w przypadkach, w których istnieją uzasadnione powody, by sądzić, że warunki, na jakich pozwolenie zostało udzielone, nie są już spełniane.

5. Odwołania od jakiegokolwiek decyzji właściwego organu, jak również spory dotyczące spełnienia warunków pozwolenia, rozpatruje odpowiedni organ odpowiedzialny na mocy prawa krajowego.

6. Pozwolenia udzielone przez właściwe organy danego państwa członkowskiego mogą być uznawane w innych państwach członkowskich. Przed dniem 2 września 2014 r. Komisja sporządza, po konsultacji ze Stałym Komitetem ds. Prekursorów, wytyczne na temat szczegółów technicznych pozwoleń, by ułatwić wzajemne uznawanie pozwoleń. Wytyczne te zawierają także informacje na temat tego, jakie dane mają znajdować się w ważnych pozwoleńiach na wprowadzanie prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom, w tym projekt formatu takich pozwoleń.

Artykuł 8

Rejestracja transakcji

1. Do celów rejestracji zgodnie z art. 4 ust. 3, przeciętni użytkownicy legitymują się urzędowym dokumentem identyfikacyjnym.

2. Rejestr zawiera co najmniej następujące informacje:

- a) imię i nazwisko, adres i w stosownych przypadkach numer identyfikacyjny przeciętnego użytkownika albo rodzaj i numer dokumentu identyfikacyjnego;
- b) nazwę substancji lub mieszaniny, w tym jej stężenie;
- c) ilość substancji lub mieszaniny;
- d) zamierzone użycie substancji lub mieszaniny zadeklarowane przez przeciętnego użytkownika;
- e) datę i miejsce transakcji;
- f) podpis przeciętnego użytkownika.

3. Rejestr przechowywany jest przez okres pięciu lat od dnia zawarcia transakcji. W tym okresie rejestr udostępniany jest do inspekcji na żądanie właściwych organów.

4. Rejestr prowadzony jest w formie papierowej lub na innym trwałym nośniku i jest udostępniany do inspekcji w każdym momencie w okresie przewidzianym w ust. 3. Wszelkie dane przechowywane elektronicznie:

- a) zgadzają się z formatem i treścią odnośnych dokumentów papierowych; oraz
- b) są bezpośrednio dostępne w każdym momencie przez cały okres przewidziany w ust. 3.

Artykuł 9

Zgłaszanie podejrzanych transakcji, zniknięcia i kradzieży

1. Podejrzane transakcje dotyczące substancji wymienionych w załącznikach – lub dotyczące mieszanin lub substancji zawierających te substancje – podlegają zgłoszeniu zgodnie z niniejszym artykułem.

2. Każde państwo członkowskie ustanawia jeden krajowy punkt kontaktowy lub większą ich liczbę, wyraźnie podając ich numery telefonu i adresy poczty elektronicznej na potrzeby zgłaszania podejrzanych transakcji.

3. Podmioty gospodarcze mogą zastrzec sobie prawo do odmowy podejrzanej transakcji oraz dokonują zgłoszenia transakcji lub próby dokonania transakcji bez zbędnej zwłoki, obejmującego w miarę możliwości informacje o tożsamości klienta, krajowemu punktowi kontaktowemu państwa członkowskiego, w którym transakcja została dokonana lub próbowano jej dokonać, jeśli mają uzasadnione powody, by sądzić, że proponowana transakcja dotycząca co najmniej jednej substancji wymienionej w załącznikach, lub dotycząca mieszaniny lub substancji zawierającej tę substancję, jest podejrzaną transakcją, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, a w szczególności w przypadku gdy potencjalny klient:

- a) wydaje się niepewny, jak użyje substancji lub mieszaniny;
- b) wydaje się niezaznajomiony z zamierzonym użyciem substancji lub mieszaniny lub nie może go w wiarygodny sposób wyjaśnić;
- c) zamierza nabyć substancje w ilości, kombinacjach lub stężeniach nietypowych dla użytku własnego;
- d) nie chce potwierdzić swojej tożsamości lub podać miejsca zamieszkania; lub
- e) nalega na skorzystanie z nietypowych metod płatności, w tym płatności dużą ilością gotówki.

4. Podmioty gospodarcze zgłaszają także zniknięcia i kradzieże znacznych ilości substancji wymienionych w załącznikach – oraz mieszanin lub substancji zawierających te substancje – krajowemu punktowi kontaktowemu państwa członkowskiego, w którym zniknięcie lub kradzież miały miejsce.

5. W celu ułatwienia współpracy między właściwymi organami oraz podmiotami gospodarczymi Komisja, po konsultacji ze Stałym Komitetem ds. Prekursorów, sporządzi przed dniem 2 września 2014 r. wytyczne, by wspomóc łańcuch dostaw substancji chemicznych i, w stosownych przypadkach, właściwe organy. Wytyczne te będą zawierać w szczególności:

- a) informacje, w jaki sposób rozpoznać i zgłosić podejrzaną transakcję, w szczególności w odniesieniu do stężeń lub ilości substancji wymienionych w załączniku II, poniżej których zwykle niepotrzebne są żadne działania;
- b) informacje, w jaki sposób rozpoznać i zgłosić przypadki zniknięcia i kradzieży znacznych ilości;
- c) inne informacje, które mogą zostać uznane za użyteczne.

Komisja regularnie aktualizuje wytyczne.

6. Właściwe organy zapewniają, aby wytyczne przewidziane w ust. 5 były regularnie rozpowszechniane w sposób uznany za odpowiedni przez właściwe organy, zgodnie z celami wytycznych.

Artykuł 10

Ochrona danych

Państwa członkowskie zapewniają, aby przetwarzanie danych osobowych prowadzone w związku z zastosowaniem niniejszego rozporządzenia było zgodne z dyrektywą 95/46/WE. W szczególności państwa członkowskie zapewniają, aby przetwarzanie danych osobowych niezbędnych do udzielenia pozwolenia na mocy art. 4 ust. 2 i 6 i art. 7 niniejszego rozporządzenia lub do rejestracji transakcji na mocy art. 4 ust. 3 i art. 8 i 17 niniejszego rozporządzenia oraz do zgłaszania podejrzanych transakcji na mocy art. 9 niniejszego rozporządzenia było zgodne z dyrektywą 95/46/WE.

Artykuł 11

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji za naruszenie niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie środki niezbędne do zapewnienia ich wykonania. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 12

Zmiany załączników

1. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 14, w odniesieniu do zmian stężeń granicznych w załączniku I, o ile jest to konieczne w celu uwzględnienia tendencji w zakresie nielegalnego używania substancji jako prekursorów materiałów wybuchowych lub na podstawie badań i testów, a także w odniesieniu do dodawania substancji w załączniku II, w przypadku gdy jest to konieczne w celu uwzględnienia tendencji w zakresie nielegalnego używania substancji jako prekursorów materiałów wybuchowych. Komisja w ramach przygotowań aktów delegowanych stara się przeprowadzać konsultacje z odpowiednimi zainteresowanymi stronami, w szczególności z sektorem chemicznym i detalicznym.

Jeżeli, w przypadku nagłej zmiany oceny ryzyka związanego z niezgodnym z przeznaczeniem wykorzystaniem substancji do wytwarzania nielegalnych materiałów wybuchowych, zachodzi szczególnie pilna potrzeba, do aktów delegowanych przyjętych zgodnie z niniejszym artykułem ma zastosowanie procedura, o której mowa w art. 15.

2. Komisja przyjmuje oddzielny akt delegowany w odniesieniu do każdej zmiany stężenia granicznego w załączniku I i każdej nowej substancji dodawanej do załącznika II. Każdy akt delegowany oparty jest na analizie wykazującej, że żadna zmiana nie prowadzi do nieproporcjonalnych obciążeń podmiotów gospodarczych lub konsumentów, przy uwzględnieniu celów, które mają być realizowane.

Artykuł 13

Klauzula ochronna

1. W przypadku gdy dane państwo członkowskie ma uzasadnione powody, by sądzić, że konkretna substancja niewymieniona w załącznikach mogłaby zostać użyta do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych, może ono ograniczyć udostępnianie, posiadanie i używanie tej substancji – lub

dowolnej mieszaniny lub substancji zawierającej tę substancję – lub zabronić jej udostępniania, lub może określić, że należy zgłaszać podejrzone transakcje dotyczące tej substancji zgodnie z art. 9.

2. W przypadku gdy dane państwo członkowskie ma uzasadnione powody, by sądzić, że konkretna substancja wymieniona w załączniku I mogłaby zostać użyta do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych w niższym stężeniu niż stężenie graniczne określone w załączniku I, może ono jeszcze bardziej ograniczyć udostępnianie, posiadanie i używanie tej substancji lub zabronić jej udostępniania przez określenie niższego stężenia granicznego.

3. W przypadku gdy dane państwo członkowskie ma uzasadnione powody, by ustalić stężenie graniczne, powyżej którego substancja wymieniona w załączniku II powinna podlegać ograniczeniom, w innym wypadku stosując prekursorów materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom, może ono ograniczyć udostępnianie, posiadanie i używanie tej substancji lub zabronić jej udostępniania przez określenie maksymalnego dopuszczalnego stężenia.

4. Państwo członkowskie wprowadzające ograniczenia lub zakazy w odniesieniu do substancji zgodnie z przepisami w ust. 1, 2 lub 3 niezwłocznie informuje o tym Komisję i inne państwa członkowskie, podając powody tej decyzji.

5. W świetle informacji przekazanych na mocy ust. 4 Komisja niezwłocznie analizuje, czy należy przygotować zmiany załączników zgodnie z art. 12 ust. 1 lub czy przygotować wniosek ustawodawczy mający na celu zmianę załączników. Zainteresowane państwa członkowskie w stosownych przypadkach zmieniają lub uchylają środki krajowe, aby uwzględnić wszelkie takie zmiany załączników.

6. Nie później niż dnia 2 czerwca 2013 r. państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich istniejących krajowych środkach, ograniczających lub zakazujących udostępnianie, posiadanie i używanie substancji lub dowolnej mieszaniny lub substancji zawierającej tę substancję ze względu na możliwość użycia ich do nielegalnego wytwarzania materiałów wybuchowych.

Artykuł 14

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 12, powierza się Komisji na okres 5 lat od dnia 1 marca 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu 5 lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 12, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy prze-

kazanie określonych w niej uprawnień. Staje się ona skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność obowiązujących już aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 12 wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie 2 miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie zamierzają wyrażać sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 15

Tryb pilny

1. Akty delegowane przyjęte na podstawie niniejszego artykułu wchodzi w życie niezwłocznie i mają zastosowanie, dopóki nie zostanie wyrażony sprzeciw zgodnie z ust. 2. Przekazując akt delegowany Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, podaje się powody zastosowania trybu pilnego.

2. Parlament Europejski albo Rada mogą wyrazić sprzeciw wobec aktu delegowanego zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 14 ust. 5. W takim przypadku Komisja uchyla akt niezwłocznie po doręczeniu przez Parlament Europejski lub Radę decyzji o sprzeciwie.

Artykuł 16

Przepisy przejściowe

Posiadanie i używanie przez przeciętnych użytkowników prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom jest dozwolone do dnia 2 marca 2016 r.

Artykuł 17

Istniejące systemy rejestracji

Państwa członkowskie, które w dniu 1 marca 2013 r. posiadają system zobowiązujący podmioty gospodarcze, które udostępniają przeciętnym użytkownikom prekursorów materiałów wybuchowych podlegających ograniczeniom, do rejestrowania transakcji, mogą wprowadzić odstępstwo od art. 4 ust. 1 lub 2 poprzez zastosowanie takiego systemu rejestracji zgodnie z art. 8 do niektórych lub wszystkich substancji wymienionych w załączniku I. Zasady ustanowione w art. 4 ust. 4–7 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 18

Przegląd

1. Do dnia 2 września 2017 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w którym analizuje:

a) wszelkie problemy, które pojawiły się w wyniku stosowania niniejszego rozporządzenia;

- b) konieczność i wykonalność dalszego wzmocnienia i harmonizacji systemu w kontekście zagrożenia bezpieczeństwa publicznego spowodowanego terroryzmem i inną poważną działalnością przestępczą, z uwzględnieniem doświadczeń państw członkowskich w stosowaniu niniejszego rozporządzenia – w tym wszelkich stwierdzonych luk bezpieczeństwa, biorąc pod uwagę koszty i korzyści dla państw członkowskich, podmiotów gospodarczych i innych odpowiednich podmiotów;
- c) konieczność i wykonalność rozszerzenia zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, aby objąć nim zawodowych użytkowników, przy uwzględnieniu obciążeń nakładanych na podmioty gospodarcze i celu niniejszego rozporządzenia;
- d) konieczność i wykonalność włączenia niesklasyfikowanych prekursorów materiałów wybuchowych do przepisów w sprawie zgłaszania podejrzanych transakcji, zniknięć i kradzieży.

2. Do dnia 2 marca 2015 r. Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie analizujące możliwości przeniesienia odpowiednich przepisów dotyczących azotanu amonu z rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 do niniejszego rozporządzenia.

3. W stosownych przypadkach w świetle sprawozdań, o których mowa ust. 1 i 2, Komisja przedstawi Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek ustawodawczy mający na celu odpowiednią zmianę niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 19

Węście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 2 września 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 15 stycznia 2013 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

L. CREIGHTON

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Substancje, które nie są udostępniane przeciętnym użytkownikom, także w mieszaninach lub substancjach zawierających te substancje, chyba że stężenie jest równe stężeniom granicznym określonym poniżej lub od nich niższe

Nazwa substancji i numer przypisany substancji przez Chemical Abstracts Service (CAS RN)	Stężenie graniczne	Kod w Nomenklaturze scalonej (NS) odrębnego związku chemicznego odpowiadającego wymogom uwagi 1 odpowiednio do działu 28 lub 29 NS ⁽¹⁾	Kod w Nomenklaturze scalonej (NS) mieszaniny bez składników (np. rtęć, metale szlachetne, metale ziem rzadkich lub substancje radioaktywne), które przesądziłyby o klasyfikacji według innego kodu NS ⁽¹⁾
Nadtlenek wodoru (CAS RN 7722-84-1)	12 % wagowo	2847 00 00	3824 90 97
Nitrometan (CAS RN 75-52-5)	30 % wagowo	2904 20 00	3824 90 97
Kwas azotowy (CAS RN 7697-37-2)	3 % wagowo	2808 00 00	3824 90 97
Chloran potasu (CAS RN 3811-04-9)	40 % wagowo	2829 19 00	3824 90 97
Nadchloran potasu (CAS 7778-74-7)	40 % wagowo	2829 90 10	3824 90 97
Chloran sodu (CAS RN 7775-09-9)	40 % wagowo	2829 11 00	3824 90 97
Nadchloran sodu (CAS 7601-89-0)	40 % wagowo	2829 90 10	3824 90 97

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 948/2009 (Dz.U. L 287 z 31.10.2009, s. 1).

ZAŁĄCZNIK II

Substancje, także w mieszaninach lub w substancjach, w odniesieniu do których podejrzane transakcje podlegają zgłoszeniu

Nazwa substancji i numer przypisany substancji przez Chemical Abstracts Service (CAS RN)	Kod w Nomenklaturze scalonej (NS) odrębnego związku chemicznego odpowiadającego wymogom odpowiednio uwagi 1 do działu 28, uwagi 1 do działu 29 lub uwagi 1 lit. b) do rozdziału 31 NS ⁽¹⁾	Kod w Nomenklaturze scalonej (NS) mieszaniny bez składników (np. rtęć, metale szlachetne, metale ziem rzadkich lub substancje radioaktywne), które przesądziłyby o klasyfikacji według innego kodu NS ⁽¹⁾
Urotropina (CAS RN 100-97-0)	2921 29 00	3824 90 97
Kwas siarkowy (CAS RN 7664-93-9)	2807 00 10	3824 90 97
Aceton (CAS RN 67-64-1)	2914 11 00	3824 90 97
Azotan potasu (CAS RN 7757-79-1)	2834 21 00	3824 90 97
Azotan sodu (CAS RN 7631-99-4)	3102 50 10 (naturalny)	3824 90 97
	3102 50 90 (inny niż naturalny)	3824 90 97
Azotan wapnia (CAS RN 10124-37-5)	2834 29 80	3824 90 97
Azotan wapniowo amonowy (CAS RN 15245-12-2)	3102 60 00	3824 90 97
Azotan amonu (CAS RN 6484-52-2) [w stężeniu 16 % wyrażonym stosunkiem wagi azotu do azotanu amonu lub wyższym]	3102 30 10 (w roztworze wodnym)	3824 90 97
	3102 30 90 (pozostałe)	

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 948/2009.